

„ELŐRE“



kiadja: Harasztly Lajos.

„ELŐRE.“

33

Néhány évvel ezelőtt egy jónevű felvidéki íróember, (a nevét nem írjuk ide) a következő kérdést intézte minden valamirevaló tollforgatóhoz: ... *van-e létjoga vidéki szépirodalmi ujságnak?*

A válasz igenlő volt, de az aggodalmasabbak, — közöttük az ősz író fejedelem, Jókai is, — figyelmeztették a szerkesztőt, hogy ne gondoljon terveire s hagyjon fel merész ábrándjaival, mert ha meg is csinálja a szépirodalmi lapját, előfizetőt nem kap hozzá.

Emberünk gondolkozni kezdett:

— Megcsináljam, — ne csináljam? ...

Tisztán idealizmus vezérel, senki sem állíthatja az ellenkezőt. Bizonyos, hogy ez a lap csak teher lesz a nyakamon; kéziratot átolvasni; (ha lesz!) a lapot összeállítani, végül az administrációs teendők, mind, mind az én gondjaimat szaporítják s végül esetleg rá is fizethetek...

Imígyen gondolkozott a mi emberünk, de azért megcsinálta hiven és becsülettel az ujságját és a lap, — néhány szám után megbukott. Alig hozott annyit, a mennyit a papír és szedés fölemésztett.

Erre gondolunk ebben a pillanatban, midőn a mi közönségünk kezébe adjuk az *Előre* első számát. Sivárok a kilátásaink, de azért lelkünk diadalmas, megnyugtató örömtől dagad, úgy érezzük, mintha egy régi kötelességet teljesítenénk.

Általános a panasz, hogy a vidéknek nincsen semmije; a centralizáció elve mindent a fővárosnak juttat, — Magyarországon. Lüktető, igazi termékeny társadalmi és irodalmi életünk nincs a vidéken, néhol még a szurrogátuma is hiányzik.

És csak nálunk Magyarországon van ez így. Külföldön, nevezetesen Németországban a legszebb szépirodalmi lapokat nyújtják a vidék gócpontjai.

Miért ne utánoznók ebben is Németországot, hisz nemzeti szempontból is egy vidéki, időszakos szépirodalmi vállalkozás, főleg nemzetiségi vidéken, megannyi vára a faji művelődésnek, önértéknek és okos sovinizmusnak.

Összeállottunk tehát néhányan, csupa fiatal szívű rajongó. Vannak közöttünk fiatal, névtelen emberek, de vannak olyanok is, a kiknek cikkeiket tízezerenkint

röpíti ki magából a rotációs gép a duna-parti Babelben.

Valamennyien túl vagyunk már az első, édes-keserű nyomda-festék kábító lázán, de tárt karokkal, készen állunk arra, hogy teljesen névtelen embereket vezessünk a közönség elé, — ha arra érdemesek.

Szép, merész terveink vannak a jövőre és erős az akaratunk arra, hogy pezsgő irodalmi életet teremtsünk a Tiszán innen, — ha a közönség is úgy akarja. Óhajtjuk, hogy a vidéki városok közül Nagyvárad legyen az első, a hol érvényre jut az irodalmi decentralizáció okos elve. Erős hittel, sziklabizalommal nézünk a jövőbe, bízunk a lelkes, intelligens, lenézett vidéki közönségben; hetenkint felfedjük szívünk, lelkünk legmélyét s a mi szépet, értékeset ott találunk, azt emelt fővel visszük a közönség elé.

Ez a lap teljesen le fogja foglalni egész erőnket, minden ambícióinkat, tudásunkat, igyekezetünket; célunk nemes, hitünk erős, készen vagyunk a becsületes munkára, a közönség pedig szíve szerint ítéljen fölöttünk.

Munkára fel! Előre!

*

Most pedig engedjék meg nekünk, hogy rózsaszínűnek lássuk a jövőt, a mi bizony valójában szürkeség. Engedjék meg, hogy letegyük a bemártott tollat egy napi pihenőre, kisimúljon aggodalmas homlokunk és mosolyogjunk arra a kis csöppésre, a mely itt fekszik előttünk és önök előtt a bölcsőjében... Még alig látszik az egész kis gögicselő fickó; csak egy kis kántus, egy pólya az egész, de mi azért szülői szívvel szeretjük, félve, remegve állunk bölcsője körül, a mely, — koporsója is lehet . . .

A szerkesztőség.



Az ember.

(Homo sapiens.)

Adler Sándor.

* Az ember az a lény, amely egyenként és együttvéve azt hiszi, hogy ő a legtökéletesebb az összes lények között.

* Az embert az teszi tökéletessé, hogy lelke van; az állatnak nincsen. Bizonyosan ennek a magasztos léleknek követelménye az, hogy nincs olyan nap, a melyen egy lelkes ember el ne pusztítaná egy másik lelkes embertársát, mely utóbbiból ilyenkor elszáll a lélek. Azután

a föld alá teszik, hogy ezentúl se lehessen útjában a többi magasztos lelkű embernek. Ezzel szemben az állatnak nincsen lelke, ezért van, hogy az egyik sertés sohasem úzi el a másikat, ha az is élvezni akarja a moslékos vályut.

* Az ember lelkénél fogva képes megkülömböztetni a jót a rosztól. Jó az, ami neki hasznos, rossz pedig az, ami nem neki hasznos. Így keletkezett két közmondás: Kerüld a roszt! Tégy jót! — Az elsőnek értelme: Kerüld az alkalmat, hogy valakinek használj! A második önmagát magyarázza.

* Minthogy az ember mindenáron használni akar önmagának, azaz hogy jót akar tenni, — megszületett a hazugság.

* A hazugság az a kapocs, mely az emberi társadalmat összetartja. — Énnél fogva az emberek minden időben nagyon szerettek hazudni. A hazugságot jó társaságban el szokták hinni. Ha valaki nem hiszi el, ezt udvariatlanságnak nevezik.

* Azok az emberek, akik minden szavukban hazudnak, nagy fizetést, kitüntetésekkel kapnak, sőt külön nevük is van. Diplomátáknak hívják őket.

* Az ember önmagának tud a legjobban hazudni. Ha rájön a hazugságra, ezt csalódásnak nevezi.

* Természetes tehát, hogy az emberek ki nem állhatják az igazságot. Oly anyyira, hogyha az ember csalódik, nem azon boszankodik, hogy csalódott, hanem — hogy megtudta az igazságot.

* Az emberek különben két főcsoportra oszlanak, u. m.: csukott markúak és nyílt markúak csoportjára. Az első csoportban lévőeknek annyi vagyonuk van, hogy használni sem tudják; de a legnagyobb nyomor látására sem adnának ki a fölöslegből. A második csoportba tartozóknak semmijök sincs és erőszakkal vesznek el az előbbiektől annyit, amennyi nélkül elpusztulnának. Nevezik még az első csoportbeliket becstületes embereknek, az utóbbiakat gazembereknek is.

* Legbüszkébb az ember tudományára. De hogy mennyivel boldogabb, hogy tudja a Nap átmérőjének hosszát — a kutatások még nem derítették ki.

* Az emberek sokan vannak, nemzetre oszlanak. Azon nagyok következményeképp, hogy az egyik ember egyik nemzethez, a másik másikkal tartozik, kutyakötelességük egymást gyűlölni.

Margit koszorújából.*)

*Itt künn az erdőn, angyalom
Látnád, mi szép az est . . .
Mily ígéző a hangulat,
Mikor szürkülni kezd.*

*A távol berkek árnyiban
Itt-ott madár dalol, —
Ily tisztán csenghet bús szavad.
Mikor imádkozol.*

*S a lomb között ragyognak át
Nagy, fényes csillagok, —
Ilyen lehet szép két szemed,
Ha könnyek közt ragyog.*

*S mintha szavad szólítna meg,
A szél körüllebeg —
Boldog vagyok, mert azt hiszem.
— Veled beszélgetek.*

Dutka Ákos.



A csokor.

Nagy Andor.

I.

A kis Milinek nem igen voltak rózsás emlékei a gyermekorból. Lassan eltelt az évek, Mili még észre sem vette, egyszer csak nagy lány lett. Nem volt novellaképes liliomtermetű és rózsaurcu. Hanem egyszerű, mitől igénytelen kis hétköznapi arca érdekessé, kedvessé lett. De hát mért ne lett volna egyszerű? A szülei is egyszerű emberek voltak. Házmesterkedett a Mili papája. Ingyenes lakást kapott fizetés fejében. Mindjárt a kapunál egy kis pincedut. Itt teltek el a Mili gyermekévei. S ebből a szürke kis kaoszból ha kivilágított egy-egy fénylő pont, az is olyan pincelakás ízű volt.

Emlékezik rá, hogy egyszer a kapujok alatt sok apró fiú gombozott. Nagy lármát csaptak. A papája kiment, hogy elkergesse őket. S a mint a sok fiú megtáta a házmestert, mind eliramodott. De egy ott maradt. Egy rongyos, vézna fiú. Bátran nézett a Mili papájára. Az pedig nem bántotta. Bevitte a lányához, hogy játszodjék vele. Mikor pedig tavasz lett s a faltövében, az aszfalt mellett kidugta fejét a pitypang sárga virága és Mili szedegette, lánccá fűzte azokat, hát nem volt egyedül. Az a rongyos, szőke fiú segített neki. Nem is tudja már a nevét.

*) Szerzőnek „Margit koszorúja“ című dalsorozata-ból.

De a világos, libegő hajára, meg a nagy, kék szemére most is emlékeznek. Mikor aztán már sok virágot szedtek, akkor kézenfogva mentek együtt az utcán és nézegették a fényes kirakatokat. Egyszer egy virágos bolt előtt állottak. Szép, nagy csokor volt kitéve az ablakba. Valami gazdag, úri lánynak volt akkor az esküvője. Annak csinálták. A szőke fiú sokáig nézegette a csokrot, aztán odahajolt Milihez s a fülébe súgta:

— Majd én is ilyet veszek néked.

II.

Vasárnap van. Milinek éppen a 17. születésnapja. Kicsi korától fogva e napon Mili a papájával fölment a háziúrhoz. A háziúr nagy úr volt. Gyártulajdonos. És szerették Mili-t. Talán, mert nekik is volt egy vele egyidős leányuk. Csakhogy az esikében, bársonyban járt. És az már most férjhez is megyen. Lehet, hogy most utóljára fog Milivel kezét szorítani.

Kissé jókor jöttek. Leültek az előszobában. Nem igen beszéltek egymáshoz. Az öreg a karsú széklábat nézegette, Mili pedig az asztalon ülő kínai figurákat.

A csendet egyszerre hangok zavarták meg. A lépcsőházból hallatszott:

— A méltóságos úrral szeretnék beszélni.

— Várja meg itt az előszobában . . . Mi okból?

— Talán fölvenne a gépgyárába. Lakatos vagyok.

— Menjen be. Lehet, hogy szerencsés lesz.

Az ajtó kinyílt és komorarcu ifjú lépett be. Röviden köszönt s leült. A házmester viszonzta. Aztán ismét nézegetni kezdte a szék lábát. Mili pedig az ablakhoz ment, kinézett a kertbe. Maga sem tudta, hogy mi leli. Valami rendkívülit érzett. A szemei elhomályosultak. A szíve hevesen dobogott. Az ujjával meg idegesen tépdeste a kötényét. Majd megfordult s az idegenre nézett. Nem láthatta az arcát; lecsüggesztett fővel ült az a helyén. Mili megállott és nézte, nézte sokáig. Most már tudott mindent. Megismerte. Oda akart menni hozzá. Egy lépést tett s látta, hogy az ifjú össze-rezzent. Hirtelen egy gondolat villant át agyán: ő nem akar megismerni!

Visszalépett és leült a székére. Szinte érzéketlenül ült ott. Nem is tudta már, hogy hol van. Nagysokára bejött az inas. Remek szép csokrot tartott a kezében. Odavitte Milihez.

— Nézze csak. Szolgálja meg . . .

A méltóságos kisasszonyé. A vőlegénye küldi. Ugy-e szép csokor ?

Mili öntudatlanul rebegette :

— Az ám . . . minő csokor . . .

Ekkor az idegen felállott és odalépett Mili elé. Lassan, tompa hangon szólott :

— Ha még nem felejtette el szavaimat, hát felejtse el Sosem fogok tudni olyan csokrot venni Nem rajtam múlt. Nézze a kezemet, milyen durva, kérges. . . . Így nem tarthatom el. Nem köthetem sorsát a magaméhoz. Majd csak egyedül fogok tengődni. Maga talán még boldog lehet. . . .

Ezalatt az inas bevitte a csokrot a méltóságos kisasszonyhoz. Alighogy beért, Miliék odakünn elhallgattak ; a szobában különös zaj támadt. Az ajtó hirtelen kinyílt és a gyáros indulatos haraggal jött ki. Egy hírlap volt a kezében. Azt gyúrte, tépte öntudatlanul.

— Hol az a gazember ? . . . Hát kik vagyunk mi ? Én, a lányom ? . . . Hát csokor az ? . . . Szemét, rongy ! Dobjátok ki ! . . . A házasságból nem lesz semmi !

Mili megfogta a Sándor kezét és ijedten szaladtak le a lépcsőkön.

III.

Egy hétfői reggel a munkások nagy, fehér cédulát láttak kifüggesztve a gyárkapun. Az öreg gyáros adta tudtára benne az embereinek, hogy aki nem elégszik meg a díjazással, az mehet. Aki ellenben belátja, hogy ő többet nem adhat, az továbbra is kap munkát.

Lelketlen izgatás eredménye volt ez a cédula. Az elkergetett vőlegény, aki hivatalnok volt a gyárban, elégületen dörzsölgette a kezét. Azt hitte, hogy most már elégtételt szerzett magának, hogy a népet boldogtalanná tette.

A nép pedig újjongot. Éltette vezérét és leste, hogy ki merészel munkára menni.

És nem akadt hős.

De mikor a gyár harangja hirdetni kezdte a munka kezdetét, föltűnt az utcán Sándor alakja. Lassan jött, lecsügsztett fővel.

Odaért a kapu elé. Megállott. Szemben, a koresma ablakból minden mozdulatát visszafojtott lélegzettel leste a nép. Sándor nyugodtan elolvasta a cédulát. Mikor a végére ért, fölemelte fejét. Az arca sápadt volt, de a szemé örömtől ittasulva csillogott.

— Dolgozhatom érted, te angyal ! . . . Nem leszek mindig koldús. Bírhatlak majd . . .

Büszkén lépett a kapuhoz. Megrántotta a csengetyűt.

Mint orkán rontott elő a tömeg. Fölizgatott, durva idegök most vért kívánt. A kálvárián lehetett ilyen arcokat látni, mikor Jézust megfeszítették.

Sándor meredten állt a küszöbön. Egy fejjel nagyobbak látszott a többinél. Erős, szilárd hangon szólt:

— Nyomorúltak, gyávák! . . .

Csak erre vártak. Egy pillanat s a martír a porban nyögött.

— Mi lesz veled . . . Mili . . .

Már nem hallotta senki. A tömeg véres tetem fölött tombolt vad szenvedélyel.

IV.

A sztrájkot már rég elfeledték. Sándort is. Néhány — lehet, hogy ártatlan — emberre rákentek mindent. Egy hónapja éppen, hogy megtörtént a kibékülés. A vőlegény úr beszélte vissza az embereket, illetőleg a menyasszonyt s a gyár felét. Rendben van minden. Most is őt fogják éltetni az esküvőjén. Amely egyúttal a szent kibékülés ünnepe is.

A munkások már gyülekeznek a gyár udvarán. A vőlegény úr még nincs jelen. Maga ment a virágkereskedésbe, hogy a csokor remek legyen.

— Remek lesz — mondja Mili — nem fog úgy járni vele, mint a másikkal.

A vőlegény úr nem tudja, hogy ki ez a virágáros leány. De a hangjára, a szavára önkénytelen megrázkódik.

Mili Sándorra gondol s nagy könnycseppek hullanak a virágokra. Aztán összeszedi magát s gyorsan rendbehozza a csokrot. Az ímas kezébe veszi, kimegy. A vőlegény köszönés nélkül utána tá-molvog.

Mili ott marad és néz . . . néz . . . Mondani is akarna valamit hatalmas drámai szavakkal az emberekről, a társadalomról, az igazságról! . . .

Hisz ha ő el tudná mondani, amit gondol, amit érez! Nem tud ő csak sírni, meg a virágokkal beszélgetni. Visszaül a székére s megint elkezd a virágokat kötözgetni . . . kötözgetni . . .

— Te szebb vagy, gyere . . . Csak a szép virágok kellenek . . . Igen . . . az embereknek szép csokor kell . . . és sok csokor. . . .



DALFÜZÉR.

Kereszties pók szövi a hálót,
A mely megvédje őt,
Hogy azon éljen, azon járjon,
A mit kitzkésűve szöft.

S ha bevégezte már a munkát
 És be az életet;
 A háló az, mi ráborúlva
 Munkás kezét befed.

Épp így szövöm dalokból én is
 Hálómát szüntelen;
 Ha meghalok, hogy szemfedőm majd
 S dalfüzér legyen.

C S A R N O K.

Mortimer.

Sátánné asszonyság.

(1)

Humoros elbeszélés.

Sohasem láttam még olyan paradicsomi állapotot, mint a milyen létezett a Paradicsom-utca 26. száma alatt. A házról magáról ugyan valami német történetbűvár könnyen elhitte volna, hogy a tatárjárás korából fennmaradt építmény. Úgy állt ott, mint valami kőszent, mely égfelé fordított szemekkel kéri a mulandóság istenét, hogy vegye már magához. Lábai az idő súlyától már roskadozni kezdtek; az öregség pedig félig-meddig megőszította — a mennyiben a barna festék nagy része, mely a háznak eredeti színét adta, ott vonaglott már a fal mellett a földön, helyet adva az uralomra került malternek. Annak darabjai is cefatokban lógtak már le, mintegy kíváncsian pislogatva a lehullottak felé; míg a falon maradt barna rétegek gőgösen emelték fel dülő fejüket, le sem tekintve a szabadságért meghalt társaikra. A törött üvegü ablakok ásitva bámúltak a világba, mintha már semmi sem érdekelné őket. A tetőről pedig — ha megkérdenők egyik jeles tagját azon dalárdának, mely éjnek idején épen e háztetőn szokta produkálni dicsérendő buzgalommal saját szerzeményü szimfóniáit — bizonyára a legkedvezőbb dicséretet hallanók, a mennyiben ez az egyetlen háztető a környéken, mely keblének a padlásra vezető kapuit a legvendégszeretőbben tárja ki az éji énekesek előtt.

Mindez ugyan elég nevezetesség egy házra nézve, de a háznak koronáját mégis a kert tette, annak gyémántjait pedig a ház lakói. A kert egész kis paradicsom volt. Nem termett ugyan benne sok paradicsom, nem is folytak benne tej- és méz folyók, de annál több volt benne az alma és körtefa, melyeknek pirosuló gyümölcsei szinte kényszerítették az embert arra, hogy Galilei törvényére gondoljon. És a lakók! Egy kis anakronizmussal egyesült itt az emberiség két első nemzedéke. Ott van mindjárt Ábel bácsi hú feleségével. Ábel úr egy kicsit

nagyot hallott, míg becses neje kétszer kevesebbet.

Az ő lakójuk volt Ádám Olivér úr. Kérdezhetné valaki, hogy micsoda a foglalkozása. Mi a foglalkozása a napnak? — hogy ragyogjon. Ádám Olivér úrnak sem volt más foglalkozása, csak ragyogott: ő költő volt. S mint ilyennek természete zordon, tartózkodó, fenséges, mindamellett az alázatosságig szívélyes és nyájas volt... már a mint a körülmények kívánták. A házban nem érintkezett senkivel, csak Ábel bácsival és b. nejével értekezett néha némely koronák irányában. Nem ő fizetett, szó sincs róla... az ilyesmi nem tartozott szokásai közé. Annál többet kért kölcsön, ami viszont nagyon is szokásai közé tartozott. Ezen manipulációi rendszeren csekély nehézségekbe ütköztek. Ábel bácsi és neje nagyot hallottak, de ilyen esetben százszorosan nagyot. Mindazonáltal Ádám úr gyakran beállított:

— Uram, néhány percre segítsen ki egy pár koronával!

Ábel bácsi feleségéhez fordult:

— Mit beszél ez?

A felesége viszont tőle kérdezte:

— Mit beszélsz?

(Folytatjuk.)



Uj csillag.

Uj csillag tűnt fel im az égen.

Uj — Thália festett egén.

A közönség tapsolt, ujongott;

Búsan, mélan hallgattam én.

Kápráztató dicséretekkel

Halmozta el a kritika

S elkábult hallatán a csillag:

A szép, a bájos Klárka.

Nem is tudom, mi volt, mit érzék?

— Ott látva őt a színpadon —

Mi volt, mi szívem áthatotta? . . .

. . . Valami néma fájdalom . . .

. . . Szemében tűz . . . ábrándos, tiszta . . .

— E világ nem való neki! —

Vagy tán nincs férfi, ki megtudná

Őt érteni s érdemlenni? . . .

— Ah, mert nézd, Thália csillagának

Pályája ragyogó, dicső,

S bár fénye lángolóbb is — ámde

Az sorsa, hogy — elérhető!



S Z I N H Á Z.

Tágma királyné. Akik közelebről is ismerik *Rákosi Jenő* vonzó egyéniségét és azt a magas készültséget, amelylyel darabjait megírja, azok a *Tágma királyné*-ban újabb bizonyítékát kapták annak, hogy *Rákosi*-nak, az örökké fiatal lelkű poétának megadatott a mód nagy és szép munkák megírására. *Tágma királyné*-nak örök élet integet a magyar színpadokon és mindenütt, ahol megértik és átérzik a nagy örök emberi szenvedélyeket. Ez a mű maga elég volna arra, hogy szerzőjének füzeteket biztosítson a magyar- és világ-irodalomtörténetekben, mert évek óta az első munka, amely új életet hozott be az elernyedatámairodalomba. „Éhség és szerelem mozgatták a világot.“ írta nemrégben *Telekes Béla*. — A *Tágma királyné*-ban az örök, mindenható, változatlan emberi szerelem jut túlsúlyra a fönt említett két nagy hatalom közül. *Rákosi* tragédiája a szerelem, illetve az ebből folyó egyéb szenvedélyek apotézise. Méltán tölti el tehát gyönyörűséggel a színpad barátait ez a kerek, lelkes munka, s egészben és osztatlanul adóznak a Mesternek mindazok, akik hittek a magyar drámai költészet hajnalában. Hisszük, sőt elvárjuk, hogy a vidéki színpadok első sorban pedig a *Szigligeti Színház* mihamarabb megragadja az alkalmat és gondos betanulással fogja megörvendeztetni azokat, akik nem nézhetik meg a darab fővárosi előadásait.

— nyi —

Sarkadi Adél vendégszereplése. Két estén szerepelt Sarkadi Adél a *Szigligeti Színház*-ban. A kisasszony, aki *Rákosi Szidi* színésziskolájának a növendéke, a *Baba és Szan-Toy* darabokban lépett fel és játéka, — kis kaliberű hangja dacára, — feltűnést keltett. Nagy rutinnal és otthoniassággal mozog a színpadon s első fellépéseinek hatása alatt máris sokat várunk tőle. Legközelebb Kolozsvárott vendégszerepel.

IRODALOM ÉS MŰVÉSZET.

Pekár Gyula tani. Elmondunk róla egy (Fővárosi levél) — Ennek érdekes, sokak előtt in- a kiváló, talentumos íróem- tím vonást, amely ezt az bernek az idejövetele és sze- acélizmú, lágy szívű poétát replése a református hang- rokonszenvesse teszi baráti versenyen alkalmat ad ne- körben. Először is, akár hiszi a künk arra, hogy foglal- közönség, akár nem, Pekár kozzunk néhány sorban személyével. Szándékunk nines megelégedve teljesen u. i. külön választani az azzal, hogy őt nagy poétá- íróat az embertől és Pekár nak tartják barátai és annak Gyulát mint rokonszenves tartanak ellensége is — ha ujságíró kollegánkat a nagy- volnának ilyenek. (Pedig váradi közönség elé álli- színes, hatalmas, nagylendü-

letti írói vénájával számtalan irigy ellenséget szerezhettek volna már magának.) Ha mint író dícsérik, félre húzza a száját, ellenben derűs elégedett mosoly ül ki az arcára, ha őt, mint katonai szaktekintélyt veszi bonckés alá a kritika. Mily naivul boldog ez a hatalmas mellü széles vállu atléta ha a szerkesztőségben, vagy az **Ofthon**-ban olyan komániára sikerül találnia, a hol intelligens emberek figyelmesen meghallgatják eredeti katonai elveit és fényes bravurjait, a melyeket a tatai hadgyakorlatokon követett el, még fess huszártiszt korában.

Azonban minden napos résznek van árnyéka is. Ilyen árnyék húzódik a Pekár egészség arcára, mikor kéziratot követel tőle a szerkesztője, avagy — János.

Ki ez a János?

Ez a János, tisztelt olvasó, a **Budapesti Napló** szerkesztőségi szolgája, a kitől jobban fél Pekár, mint a hétfejű sárkánytól.

A midőn ugyanis esze ágában sincs betentázni a kezét és legnagyobb hévvel magyarázza hallgatóinak az ő vitézkedéseit, akkor lép hozzá János, az a gonosz gnóm és megszólal.

— A szerkesztő úr küldött . . .

— Elég, tudom, már megint kézirat kell neki?

Egy percre felrevonul a társaságtól, megír harminc sort és azzal együtt Jánost is kitessékeli, azután mintha semmi sem történt volna, folytatja ott, a hol elhagyta, míg a szerkesztőségi szolgából feltűnik a láthatáron újabb 30 sor részletért.

És Pekár Gyula alig figyelve oda irogatja meg ezeket a részleteket, míg csak kész nincs egy ügyes tárcsa, magvas cikk, avagy borgisz.

Ilyen ember a mi vendégünk.

— er —

Lirai és hazafias versek.

Molnár Jenő, a szegedi ujságíró-gárda szorgalmas, tehetséges tagja három év alatt írott versei javát adja egy kötetben a közönség elé. A nyolc-tíz ives könyv, mely lírai és hazafias verseket tartalmaz, februárban fog megjelenni. Ára füzve 2 korona, kötve 3 korona. Elő lehet fizetni a szerzőnél a **Szegedi Híradó** szerkesztőségében.

Kérjük a kiadókat, mi szerint a náluk megjelent munkák egy példányát küldjék meg az „Előré“-nek.

Előfizetési felhívás.

Az „*Előre*“ c. szépirodalmi és művészeti hetilap minden vasárnap minimum háromnegyed ivnyi terjedelemben fog a közönség elé jutni. Rendes rovatai lesznek: szépirodalmi rész, két-három befejezett és egy folytatásos prózai közleménnyel. Hetenkint eleven, változatos szövegezésben fogja az „*Előre*“ megvitatni a hét kiemelendőbb művészeti, irodalmi és társadalmi kérdéseit. Ezenkívül hivatott kéz fogja vezetni a *színház, irodalom és művészet* c. rovatot. A legközelebbi számok egyikében megkezdjük *Gorky* egyik hatalmas elmetermékének közlését, amelyet még máshonnan nem ismer a közönség.

Szerkesztői üzenetek.

— Kéziratokat nem adunk vissza. —

— er — Budapest. Jövő **J-ő**. Helyben. Legyen nyuszámbunkban sorát ejtjük. godt. Annak oka tisztán — **Felszegi B.** Kolozsvár. csak kicsinyes roszakarat. Szívesen látók. Kollégialis Ismerjük jól az embereink-üdvözet — **Sz-i A-ő** ket. — **Zsán.** Trento Cassa Sámson. Ime bevált. Re-di Dio. Várjuk a trienti méljük, úgy tekintí, mintha leveleket közöttünk volna. — **B-i**

A kiadóhivatal üzenete:

(Gyűjtőknek 5 előfizető után tiszteletpéldányt adunk. — Hirdetéseket felvesz a kiadó hivatal.)

MEGJELENIK
MINDEN VASÁRNAP.

SZERKESZTŐSÉG:
Nagyvárad, Körö-utca 3.

Levelek és előfizetések
— ide címzendők. —

Előfizetési ára:

Egy évre 8 Kor.

Fél évre 4 „

Negyed évre. 2 „

Egy hóra 70 fill.

Egy szám 20 fill.

Telefon 398.

Telefon 398.

Gőzmosóda.

Tiszteletteljesen tudomására hozzuk a n. é. közönségnek, hogy tekintet nélkül a bekövetkezett hideg időre, gőzszáritóink kibővítése következtében elvállalunk ruhát csupán

mosásra és szárításra is

és a hozzánk beküldött fehéreneműeket ugyanazon időben, **mint eddig**, szállítjuk haza.

Hogy a szállításnál továbbra is fennakadás ne történjék, gőzmosódánk éjjel is üzemben van, hogy mélyen tisztelt ügyfeleinket minden tekintetben kielégíthessük.

Felvilágosítással személyesen is szívesen szolgálunk.

Kiváló tisztelettel

Gőzmosóda.

SZENZÁCIÓS ÚJÍTÁS!

Háasz Manó női divatáruháza NAGYVÁRAD.

Főüzlet: Zöldfa-utcán. Fióközlet: „Amerikai áruház“ Fő-utca.

Minden vevőnek, aki tíz forint értékűt vásárol, bármely átadott fénykép után egy életnagyságu (60 cm magas) művészieseu kiállított hű fényképet készít **teljesen ingyen**, még akkor is, ha a bevásárlás apró részletekben történik. Csupán a diszes keretért (passe partou) önköltségemet 1 frt 50 kr. számitom fel. Ezen életnagyságu ingyen fényképet magát, a világ egyetlen műintézete sem képes 10 frton alul elkészíteni. A legcsekélyebb vásárlásnál pénztáram egy fényképbont ad.

Kitünő minőségű

férfi-, női- és gyermekcipők

férfi divatcikkék a legjutányosabb árban

ROTH HENRIK Zöldfa-utcai áruházában

(Zöldfa vendéglővel szemben) kaphatók.

Nyom. Neuman V. könyvnyomdájában.